

Népek missziája

A Pápai Missziós Művek magazinja • X. évfolyam, 2. szám • 2016. október

Ingyenes lap. Adományaikat a missziók javára köszönettel fogadjuk.

A jót látni a másik emberben

„Formáljátok az egyház missziós arculatát!”

Dzsungelmisszió

**Csíksomlyón jártunk
Missziós zarándoklat az irgalmasság évében
Szent Gyermekség Műve nyári tábora
Krisztus szeretetének lakóhelye**

♦ Európa/Skócia – missziós tanulmányút gyümölcsei

A hamiltoni gimnázium hat diákja mostanában tért vissza afrikai tanulmányútjáról, ahová a Missio Scotland (skóciai Pápai Missziós Művek) vezetője kíséretében utaztak. A diákok a segítség-szervezet „Lépj kapcsolatba a világgal” programja keretében utaztak Zambiába, azzal a céllal, hogy egyházi és iskolai közösségeket látogassanak meg, ezáltal jobban megértsék Jézus misszióját, és hogy maguk is bekapcsolódjanak abba. Útjuk során meglátogattak egy szociális otthon Chilangában és egy gimnáziumot Lusakában. Informatikai és kézműves foglalkozást tartottak, és kifestettek egy óvodát. A missziós utaknak az a célja, hogy megérintse a szívet; a résztvevők új perspektívából tapasztalják meg az életet, a hitet és az igazságosságot, és hazatérve Skóciába személyes tudatossággal éljék a „missziót”. Az út során bekapcsolódnak a helyi közösségbe, ahol olyan emberekkel találkoznak, akik segítő munkát végeznek. „A missziós élmény nagy lehetőség, hogy megújítsuk hitünket, és azt másokkal megosz-szuk” – vallják a diákok. A csoport egy ionai márvány keresztet ajándékozott a lusakai St. Colomban gimnáziumnak, ez az intézmény volt 2015-ben a Missio Scotland központi projektje, a missziós vasárnapi adományokat is erre fordították. (missio.scot/2016/06/27)

♦ Óceánia/Ausztrália – egy vietnami menekült pap Parramatta új püspöke

Mons. Vincent Long Van Nguyen 1975-ben menekült el Vietnamból. Ausztráliában talált menedéket, pap lett, és ma ő a Sydneytől nem messze fekvő Parramatta város negyedik püspöke. Püspöki mottója: „Duc in altum” – „Evezd a mélyre”. „A mottónak köze van személyes tapasztalatomhoz, mint menekültnek, a tenger átszelésére emlékeztet” – vallja a püspök, - „de vonatkozhat a kihívásokra is, amikkel ma az egyház szembesül Parramatta-ban. Mint

egykori menekült, különös figyelmet szentelek azoknak, akik a társadalom szélére szorultak” - mondta. Az ausztrál püspöki konferenciában ő a Migránsok és Menekültek Bizottságának elnöke. (Agenzia Fides 01/07/2016)

♦ Ázsia/Kambodzsa – a kambodzsai gyermekek tanítása

A Pápai Missziós Művek ausztráliai szervezete felhívja a figyelmet arra az oktatási formára, amelyet a Szeretet Leányai Társulata végez egy évtizede a Tuk-

Tuk Education Centre-ben, a főváros leg-sebezhetőbb gyermekei körében. Sok gyermeket nem értek el, ezért elindítottak egy további projektet a Pápai Missziós Művek segítségével. Brian Lucas atya, a PMM igazgatója mondja: „Sajnos Kambodzsában sok gyermek nem járhat iskolába, mert nincsenek megfelelő irataik, mint pl. születési anyakönyvi kivonat. Ennek az újszerű programnak köszönhetően azonban hatékony módon tudjuk elérni a legnehezebb sorsú gyermekeket is.” A mobil Tuk-Tuk Education Centre-vel a helyi tanítók eljutnak a legkisebb közösségekhez is, így támogatva a gyermekeket abban, hogy oktatásban részesüljenek, nehogy áldozatul essenek a prostitúciónak és a kábítószernek. (Agenzia Fides 27/04/2016)

Tartalom

Hírek a világmisszió életéből	2
Sebastian atya íróasztala	3
Ragyogtassuk fel a remény csillagát	4
Dzsungelmisszió	6
Csíksomlyón jártunk	8
Missziós zárandoklat Lengyelországba	10
A Szent Gyermekség Műve 2016. évi nyári tábora	12
Vendégségbe jöttek...	14
2017. évi Szent Gyermekség Műve projekt Pakisztánban	15
Krisztus szeretetének lakóhelye	16
Szentlélek Szeminárium Pápua Új-Guineában	18
Rejtvény	19
Missziós Világnap	20

Népek missziója

Kiadja a Pápai Missziós Művek
Főszerkesztő, felelős kiadó:
 P. Benvin Sebastian Madassery svd, a PMM igazgatója
Szerkesztés és korrektúra: a PMM önkéntesei
Tördelés: Peidl Péter

Pápai Missziós Művek
 1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.
 Tel./fax: 06-1-226-4610
 e-mail: pmmmisszio@gmail.com
 http://papaimisszio.hu

Nyomtatás: D-Plus Kft.,
 Felelős vezető: Németh László ügyvezető
 Budapest III. Csillaghegyi út 19-21.

A jót látni a másik emberben

Ahogy az Irgalmasság éve a végéhez közeledik, egy szép törzsi szokás jut eszembe: dél-afrikai törzsek „ubuntu” nevű gyakorlatára gondolok. Ha valamelyik törzstag vétkezik, és ez kiderül, az illetőt körülveszik a tagok egy köztérben. Két napon keresztül sorolják neki, mennyi jó dolgot tett eddigi életében. Csak a jókat mondják, soha a rosszat. Sőt senki nem emlegeti a rosszat, amit tett, így két napon át a jó dolgokkal büntetik az illetőt.

Ezek után ő olyannyira bánja a tettét, hogy soha nem tudja újra elkövetni azt. Azt hiszik, hogy ha valaki hibázik vagy vétkezik, ez annak a jele, hogy

segítségre szorul. Szüksége van mások együttérzésére, hogy a hibáiból ki tudjon mászni. Más szavakkal kifejezve: a hiba = segélykiáltás. Ezért a közösség segít megtalálni az igazi emberi méltóságot, amikor elmond neki minden jót, amit tett.

Egy olyan világban, ahol az emberek a vétkezőket megbüntetik és még rosszabb fényben tüntetik fel, e törzsi szokásból azt lehet megtanulni, hogy az ember alapvetően jó és szeretetre méltó. A rosszat jóval kell legyőzni. Úgy gondolom, hogy ez a törzs hatékonyan éli a keresztény lelkiéletet, és ez tanulság számunkra. Az irgalmas-

ság éve adja nekünk ezt a felismerést, hogy ne csak ebben az évben, hanem életünkben mindig próbáljuk a rosszat jóval legyőzni és a jót látni a másik emberben.

P. Benvin Sebastian Madassery SVD
a Pápai Missziós Művek
magyarországi igazgatója

Afrika/Kenya – „Az erkölcsi értékek hiánya az oka az ország nyomorának”

„Igazságtalanság, korrupció, terrorcselekmények, magántulajdon szétrombolása, valamint szándékos gyűjtogatások és zendülések egyes kenyai iskolákban – ezek olyan problémák, amelyeket az erkölcsi értékek hiányára utalnak” – mondta Homa Bay városának püspöke, a kenyai püspöki konferencia elnöke, Mons. Philip Arnold Subira Anyolo záróbeszédében a nagyszemináriumok rektorainak és formátorai-

csátás, a szívéllyesség és alázat erényeire, hogy ők aztán ezeket az erényeket tovább tudják adni a rájuk bízott híveknek. Ugyanezen alkalommal a Szent Péter Apostol Műve főtítkára, P. Fernando Domingues, arra figyelmeztetett, hogy a formátorok a legjobbat adják a szeminaristáknak, saját hivatásukat pedig alázattal és nagylelkűen fogadják el. A rendezvényen 70 kenyai rektor és szemináriumi formátor vett részt. (Agenzia Fides 02/08/2016)

◆ Amerika/Mexikó – a Pápai Missziós Művek kontinentális találkozója

A Pápai Missziós Művek Unio Cleri ágazata századik évét ünnepli a misszió szolgálatában. Az olasz pap, boldog Paolo Manna által 1916-ban alapított Művet XII. Pius pápa „pápai” címmel ruházta fel 1956-ban. Ennek megünneplésére és a jövő megtervezése céljából találkoztak első alkalommal a Missziós Unió titkárai és felelősei az amerikai kontinensen. Az eseményre 13 ország 22 képviselője jött el, és részt vett rajta a Pápai Missziós Unió Cleri új főtítkára, Fabrizio

Meroni atya is. A centenáriumi találkozót közös szentmisével ünnepelték, volt bibliamegosztás és elmélkedések boldog Paolo Manna atya életéről. Sor került a feladatok megbeszélésére, és szó volt a munkamegosztásról azokban az országokban, ahol jelen van a Pápai Missziós Unió. (Agenzia Fides 18/08/2016)

nak tartott rendezvényen, amelyet a nairobi Consolata misszionáriusok központjában tartottak. Arra szólította fel a formátorokat, hogy tanítsák a leendő papokat az önmegtartóztatás, az önkontroll, a felebaráti szeretet, a megbo-

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója magazin cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is. Üzenetet honlapunkon keresztül is lehet küldeni:

<http://papaimisszio.hu>

• pmmmisszio@gmail.com • Pápai Missziós Művek 1223 Budapest, Jókai Mór u. 14. • Tel.: (06-1) 226-4610

Ragyogtassuk fel a remény csillagát!

„... Mindnyájan arra kaptunk meghívást, hogy felragyogtassuk a remény csillagát: őrizzük meg szeretettel mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk! ... Gondoskodjunk az emberekről, legyen szeretetteljes gondunk mindenkire, minden személyre, különös tekintettel a gyerekekre, az idősekre, a törekeny személyekre, akik gyakran a szívünk peremén élnek.” (Gondolatok Ferenc pápa beiktatási homíliájából, 2013.03.19.)

Ferenc pápa pápasága kezdete óta minden alkalmat megragad, hogy az egyik legfájóbb emberi nyomorúságra, az éhezésre felhívja a figyelmünket; hogy kopogtasson a szívünk ajtaján, sürgető cselekvésre ösztönözve minket. Ebben az írásban arra van lehetőségünk, hogy kiemeljük néhány jellemző megnyilvánulását, melyekben nemcsak egyes embereket és közösségeket szólít meg, hanem a kört kitágítva, drámai és erőteljes beszédeivel a nemzetközi szervezetek ülésein is felszólal.

„Jézus azt mondja nekünk: ahhoz, hogy találkozhassunk vele, meg kell találunk sebeit. Jézus sebeit pedig akkor találod meg, ha irgalmassági cselekedeteket hajtasz végre, ha adsz megse-

besült testvéred testének és lelkének – hangsúlyozom testének – mert éhes, mert szomjas, mert mezítelen, mert

*„Hogyan kutathattok
halott pergameneken,
amikor testvéreitek
éhen halnak?”*

(Szent Domonkos)

megalázták, mert rabszolga, mert börtönben van, mert kórházban van. Ezek ma Jézus sebei. Meg kell érintenünk Jé-

zus sebeit, meg kell simogatnunk Jézus sebeit, gyöngéden ápolnunk kell Jézus sebeit, meg kell csókolnunk Jézus sebeit, még pedig szó szerint... Ahhoz, hogy megérintsük az élő Istent, nem kell továbbképző tanfolyamot végeznünk, hanem be kell lépünk Jézus sebeibe. Ehhez pedig elég kilépni az utcára.” (Homília, 2013. 07.03.)

„... Tehát hogyan adok? Úgy, mint Jézus, a szeretet gyengédségével, vagy pedig úgy, mint aki adót fizet? Hogyan adok? Megkérdezheted: 'De atyám, mit akar ezzel mondani?' Azt, hogy amikor adakozol valakinek, nézz a szemébe! Érintsd meg a kezéddel! Ő Krisztus teste, ő a fivéred és nővéred.... Ha meg akarod találni Istent, akkor a kicsinységben keresd, a szegénységben keresd, ott keresd, ahová elrejtőzött: a rászorulóknak, a nincsteleneknek, a betegekben, az éhezőkben, a foglyokban.” (Homília, 2015.10.19.)

„Ezt jól meg kell jegyeznünk: aki nem vesz tudomást a szegényről, az Istent veszi semmibe... Ha nem nyitom ki szívem kapuját a szegény előtt, az a kapu zárva marad. Isten előtt is. És ez szörnyű!” (Általános kihallgatás 2016.05.18.)

„... Jézus tanítása, melyet hallottunk, nem enged kibúvót: éhes voltam, és adtatok ennem, szomjas voltam, és adtatok innom, mezítelen, menekült, beteg, fogoly voltam, és segítettetek (vö. Mt 25,35–36). Nem lehet kertelni, ha egy éhező emberrel találkozunk: enni kell adni neki. Jézus ezt mondja nekünk! Az irgalmasság cselekedetei nem elméleti témák, hanem konkrét tanúságtételek.” (Általános kihallgatás, 2016.06.30.)

Ferenc pápa az ENSZ Élelmezésügyi

és Mezőgazdasági Szervezetének (FAO) Táplálkozási Világkonferencia ülésén központi témaként szólt az éhezéstről, és azonnali cselekvésre szólította fel a jelenlévőket: „... Első helyen a személy álljon és főként azok, akiknek nincs meg a mindennapi betevő falatjuk és már nem törődnek az étellel, a családi és társadalmi kapcsolatokkal, hanem egyedül a fennmaradásért viaskodnak. Élelem van mindenki számára, de nem mindenki kap enni eleget, miközben szemünk előtt zajlik le a pocsékolás, a túlzott fogyasztás, az ételmisszer más célokra történő felhasználása.” (FAO – 2014.11.20.)

„Lassanként érzéketlenekké válunk mások tragédiája iránt, mert azokat valahogy természetesnek vesszük. A bennünket elérő számtalan kép ellenére, amikor fájdalmat látunk, nem érint meg minket, sírást hallunk, de nem vigasztalunk, szomjat látunk, és nem enyhítjük azt... Mindenesetre hasznos, ha arra emlékezünk, hogy a leselejtezett étel olyan, mintha valaki ellopná azt az éhező szegény asztaláról...” (FAO – 2016.06.13.)

New Yorkban, az Egyesült Nemzetek Szervezete (ENSZ) székhelyén beszédet intézett a világszervezet közgyűléséhez: „Azoknak, akik kormányoznak,

minden tőlük telhetőt meg kell tenniük annak érdekében, hogy mindenki rendelkezzen az anyagi és szellemi létminimummal, hogy méltóságuk hatékonyan megvalósuljon, családot alapíthassanak és tarthassanak fenn, amely mindenféle társadalmi fejlődés alapsejtje. Ennek a feltétlenül szükségesnek anyagi téren három neve van: ház, munka és föld.” (ENSZ – 2015.09.25.)

Ferenc pápa a katolikus egyházfők közül elsőként mondott beszédet a washingtoni Capitoliumban az Egyesült Államok Kongresszusának képviselői előtt. A világ nagy problémáit érintette, és a szegénységről, az éhezéstről így szólt: „Ugyanakkor szeretnék bátorítani titeket, hogy ne feledkezzetek meg a körülöttetek élő emberekről sem, akik a szegénység ördögi körének fogságában vergődnek. Ők is igénylik, hogy reményt adjunk nekik.” (2016.09.24.)

A Szentatya nemrég kiadott Laudato Si' című enciklikája záró imájához csatlakozunk:

„Szegények Istene,
segíts, hogy megmentessük azokat,
akik e földön magukra hagyva
és elfeledve élnek,
de akik oly értékesek szemedben!”

Összeállította: **Dombai Mária**
(Forrás: Vatikáni Rádió
és Magyar Kurír)

„Formáljátok az egyház missziós arculatát!”

Ferenc pápa június 4-én a Vatikáni Palota Pápák termében fogadta a Pápai Missziós Művek 170 fős összjevetelét. Beszédében az intézmény centenáriuma emlékeztette őket. Elődje a Pápai Missziós Egyesület volt, melyet XV. Benedek pápa száz évvel ezelőtt, 1916. október 31-én hagyott jóvá Boldog Paolo Manna atya kezdeményezésére, és amelyet XII. Piusz emelt „pápai” rangra. Az alapító atya jól megértette, hogy az egyház missziós küldetésének a formálása és nevelése Isten egész népét illeti az életkorok és a szolgálatok sokféleségében.

„A Pápai Missziós Művek feladata - hangsúlyozta Ferenc pápa -, hogy megvilágítsa és lángra lobbantsa a papokat és minden hívőt a missziók rendjében. Munkátok ne merüljön ki pusztán csak a missziós munkához szükséges anyagi javak összegyűjtésében, hanem továbbra is járuljatok hozzá az egyház missziós arculatának a formálásához.”

(Forrás: Vatikáni rádió)

Dzsungelmisszió

Rostás Sándor atya vallomását olvashatjuk missziós küldetéséről és élményeiről a második keresztény évezred végén.

A kisgyermek korban kezdett és nagyon megkedvelt ministrálás lassan megérlelte bennem azt a tudatot, amit egy belső hang konkrétan is megfogalmazott, hogy Isten szándéka szerint felnőttként papnak-szerzetesnek-missionáriusnak kell majd lennem. Ezt a hivatástudatot a naponkénti oltárszolgálat mellett a „Kis Hitterjesztő” gyermek-folyóirat missziós beszámolóí is erősítették bennem. Így nekem egy napig se kellett tépelődnöm és feltennem magamnak a kérdést: „Sanyi, mi leszel, ha nagy leszel?”

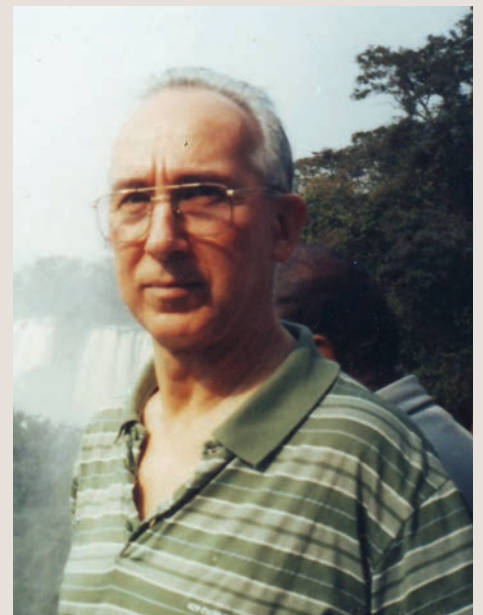
Tízéves koromtól céltudatosan készültem az Istentől kapott hármasszent hivatásom betöltésére. Ennek első megnyilvánulása az volt, hogy a szegedi piarista gimnáziumban hittanárunk patronálásával megalakítottam a Hitterjesztés Műve ifjúsági tagozatát. Az évfolyamunkból verbuválódtam tagságnak időnként beszámoltam az új missziós hírekről, illetve a missziók támogatására szánt havi 20 filléret gyűjtöttem. Az összeget bérmaapám, Inczedy László apátplébános, a Hitterjesztés Műve Csanád egyházmegyei igazgatója továbbította az országos központba.

1948-ban előbb az egyházmegyei kissemináriumnak, a következő évben pedig a kőszegi missziós szemináriumnak lettem növendéke. Miután 1950-ben az állam a szerzetesrendek működését betiltotta, már csak az maradt lehetőségként számomra, hogy egyházmegyei pap legyek. Szegeden végeztem el a teológiai tanulmányokat. Ott az önképzőkör keretében 3 évig vezettem a Szent Gellért Missziós Szekciót. 1956 nyarán történt papszentelése után 36 évig szolgáltam az egyházmegyében. Közben illegalitásban rendi képzésem is folytatódott és örökfogadalmas rendtag lettem. A rendszerváltozás után 1992-ben római előljáróim 5 évi külszolgálatot engedélyeztek Argentína Misiones tartományában. Az alábbiakban az ott végzett szolgálatomat és szerzett tapasztalataimat fogom ismertetni.

Működési területem összefüggő őserdő-borította hegyes-völgyes, fo-

lyóvizek szabdalta, elmondhatatlan sok természeti szépségben gazdag vidék volt. Persze, a terepjáróval közlekedés gyakran nehézségbe ütközött az eső miatti sárban, vagy a hirtelen megduzzadt vízfolyásokon át.

De lássuk, kikhez szólt a küldetés? Az őslakos guarani indiánokhoz. Tudni kell róluk, hogy még keresztleetlen, úgymond pogány mivoltukban is ők már istenhívők. Ennek eredetét kérdésemre egy törzsfőnök magyarázta meg nekem: „Nézd, Pá’i (Atya), mi – te sem, én sem – egy fűszálat sem tudunk létrehozni. Aztán fölnézek az égre: ott ragyog a nap, mindent megvilágít. Fényénél látom az erdő fáit, növényeket, köztük a sok kicsi és nagy élőlényt. Látom a vízfolyásokat, benne a halakat. Aztán jön az este és az égen kunyhójából előbújik a hold meg a sok csillag. Itt vagyok én is, meg a törzsem tagjai. Honét vagyunk, meg minden más, amikor te sem, én sem egy fűszálat sem tudunk létrehozni? És akkor azt gondolom: kell lenni egy Nagy Szellemnek (Tupa), aki mindent kigondolt, megtervezett és létrehozott. És látod, a Tupa milyen jó

hozzánk! Nemcsak életet adott nekünk, hanem azt is, ami táplálja az életünket. Ha vadászni megyek törzsem férfijaival, mindig találunk zsákmányt, amit a Tupa elrejtett nekünk, hogy gondoskodni tudjunk családunkról.”

Megrendülten hallgattam e romlatlan lélek vallomását, mely egybecseng Szent Pál tanításával: a teremtő Isten műveiből fölismerhető (vö. Róm 1,20). De a gondviselésbe vetett hit és bizalom is megvan benne a teremtő Isten iránt, Aki gondoskodik is teremtményeiről. Így azon már nem is csodálkoztam, jobban megismerve indiánjaimat, hogy

a Teremtő és Gondviselő iránti tiszteletből és hálából ők soha nem káromolják a Tupát.

Miért kell a guaranikat misszionálni? – nem egyszer hangzik el ez a kérdés. Először is azért, mert erre kötelez bennünket a 2000 éve elhangzott krisztusi missziós parancs: „Menjete, tegyete tanítványommá minden népet...” (Mt 28, 19-20). Hisz Jézus Krisztus által minden ember megváltott és meghívott az üdvösségre.

Aztán azért is, mert az ő hitük kiegészítésre szorul. Mikor egy újonnan megismert közösséggel kapcsolatba léptem,

ezt mondtam nekik: „Tudom, testvérek, hogy ti hisztek a Tupában. Én is hiszek, és amint ti is, tisztelem Őt. De ti nem tudjátok, hogy a Tupának van egy Fia, akit ő sok-sok tavasszal ezelőtt elküldött a földre. Üzenetet hozott a Tupától, amely minden embernek szól. Én ismerem ezt az üzenetet, és a Tupa fiától, Jézus Urunktól megbízást kaptam, hogy eljöjtek hozzátok és nektek is átadjam az üzenetet. Ez nagyon szép, és ha mindet meghallgatjátok, nagyon boldoggá tesz majd benneteket. Halljátok, ez is benne van: Ohajhu anyeteté Tupa... (úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda,

hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen (Jn 3,16).

Mi volt a tapasztalatom és missziós szolgálatom mérhető eredménye? Az, hogy hétről-hétre növekedett a vallási ismeretekkel együtt az örömük is, hogy az Evangélium őhozzájuk is eljutott, amit aztán egyre inkább akartak megélni is. Nekik nem teljesíthetetlen naponta közösen imádkozni, akár a rózsafüzért is vagy 6-8 km-t gyalogolni egy szentmiséért. Közösségeikben nincs gondozatlan beteg vagy elhanyagolt magányos öreg, sem a szülők szeretetét hiányoló gyermek.

Már nemcsak a Tupa teremtményének, hanem szeretett gyermekének tekintik magukat, akik Jézus Urunk tanítása és példája szerint egymásban testvért látnak. Egyszóval: tudatosítjuk bennük, hogy Jézus követőjének az Ő életét kell élni és ők ezt vállalják is.

Végül is mi a feladatunk és célunk a misszionálással? Nem az, hogy szervezeti egyházat építsünk, hanem, hogy egyházzá legyünk, a misszionárius és a rábízottak egyaránt! Az Egyház pedig a híveiben tovább élő Krisztus, hogy Pál apostollal mindannyian elmondhassuk: „Élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él énbennem” (Gal 2, 20).

Így teljesezhet be missziós küldetésünk, hiszen üdvösségre jutásunknak is ez az egyetlen útja.

P. Rostás Sándor SVD

a PMM nyugalmazott igazgatója

**Kérjük, segítsék
a bennszülött papok képzését**

Pápua Új-Guineában

– hogy Isten Igéjét
terjeszthessék és segíthessék
a keresztény közösségeket
felépíteni.

Minden jószívű ember
hozzájárulhat a
11600006 - 00000000 -
47902093

számlaszámra küldött
adományával.

A közleményben
kérjük feltüntetni:
Szent Péter Apostol Műve
„Kisapok képzésére”.

Csíksomlyón jártunk

A Szent Gyermekség kis csapata elindult a püNKöSDi Csíksomlyói zarándoklatra. Hadd beszéljenek élményeikről maguk a fiatalok.

A Csíksomlyói búcsú számomra leírhatatlan élményt jelentett. A legmélyebb lelki ajándékoktól a magyarságtudatom újrafogalmazásáig mindenben volt részem ez alatt a négy nap alatt: a közösségélménytől a személyes istenélmény fogalmáig. Azt hiszem, ebben a zarándoklatban engem leginkább a benyomások kettősége fogott meg: százezrek egyszerre felhangzó éneke csendesítette el a lelkeket, és bármilyen messzire is utaztunk, egyre inkább az otthonlét érzése töltött el. Még mindig úgy érzem, mintha abban a négy napban egy egészen másik világban jártam volna. Talán így is volt... A rendezőtől idézem: „Köszönjük a főszervezőnknek, Istennek!”

Faur Csege, Fót

Amikor néhány hónappal ezelőtt Mártoni néni felvetette, hogy van lehetőség elmenni a Csíksomlyói búcsúra, rögtön jelentkeztem. 2016. május 12-én kilenc főt, egy vecsési, egy encsi és tizenkét nyíregyházi társammal és kísérőinkkel, Sebastian atya vezetésével elindultunk a Boldogasszony Zarándokvonaton Erdélybe. A misszionálást kora délután kezdtük meg: adományokat gyűjtöttünk az általunk patronált ráti gyermekotthon számára. Füzeteket, szatyrokat,

imakártyákat, tollakat, sapkákat ajándékoztunk zarándoktársainknak. Mindenki nagylelkű és kedves volt hozzánk. A ráti gyermekek nevében nagyon köszönjük nekik!

Az út során mély benyomást tett rám, hogy az állomásokon kalácscsal, kézfogással és kedves szavakkal üdvözöltek, és az Ezeréves határnál műsorral vártak minket. Újdonság volt számomra, hogy minden szentmise végén a zarándokok négy himnuszt énekeltek: a pápait, a

magyart, a székeltyt és a régi himnuszunkat, a Boldogasszony anyánkat. Amikor legközelebb himnuszéneklésre kerül sor, emlékezni fogok, milyen nagy ajándék, hogy Magyarországon élhetünk.

Elérkezett a várva-várt nap: a csíksomlyói fogadalmi búcsú. Szép Mária-énekeket dalolva zarándokoltunk el a kegytemplomhoz, majd fel a nyeregbe. Csodálatos érzés volt látni a hatalmas embertömeget, akik egytől-egyig a testvéreink voltak, hiszen Égi Édesanyánkhoz érkezünk mindannyian. Felejthetetlen szentmisén vehettünk részt.

Útközben koldusokkal is találkoztunk. Integettek nekünk, és a gyermekek odaszaladtak, ha megállt a vonat, hogy enniaválót kérjenek. Amióta a Szent Gyermekség tagja lettem, vártam, hogy egyszer tényleg egy éhező gyermek kezébe adhassam az ételt, amiről lemondtam - ez most teljesült. Vasárnap a hálaadó püNKöSDi szentmise után, ahogy azt Bíró László püspök atya mondta: elindultunk otthonról haza.

Sógrik Judit, Fót

2016. május 12-e nem ugyanolyan nap volt, mint a többi. Beteljesülhetett egyik nagy álmom. Részt vehetek – zarándokként – a Csíksomlyói búcsún! A zarándokvonattal történő utazás jó ráhangolódás volt, mégsem lehetett felkészülni arra a látványra, ami szombaton, a búcsú

helyszínén fogadott minket. Emberek ezrei ugyanazért gyűltek össze! Imádkozni, Isten segítségét kérni, hálát adni! Mindannyian egyek voltunk: fiatalok, idősebbek, egészségesek, betegek, erdélyiek, szlovákok, magyarok. Nem volt köztünk különbség, hiszen mindannyian a jó Isten dicséretéért indultunk útnak. Minden kis missziós nevében szeretném kifejezni köszönetünket és hálánkat a Szent Gyermekség Művének, hogy részesei lehettünk egy olyan eseménynek, mely az összetartozás érzését erősítette bennünk.

Riczu Sára, Nyíregyháza

Sok ember szeretne életében legalább egyszer elzarándokolni a pünkösdi Csíksomlyói búcsúba. Számomra ez az igen különleges és életet meghatározó élmény már fiatalon, tizennégy évesen megadatott. Az iskolám missziós csoportjának tagjaként a Boldogasszony Zarándokvonat utasa lehettem. Már az is felejthetetlen emlék közel ezer zarándokkal utazni együtt. A búcsú napján gyalog zarándokolva közelítettük meg a szentmise szabadtéri helyszínét, ahol fegyelmezett sokaság imádkozott együtt. Ez egy kamasz fiú számára is igazi lelki táplálék tud lenni. A búcsút követő vasárnapon közös szentmisén vettünk részt Gyergyszentmiklós főterén, volt miért és kiért hálát adnunk. A hazautazásunk is imádságosan, énekelve telt, s nem is éreztük a hosszú út fáradtságát, hiszen az élményeink éltették! Örülök, hogy részese lehettem a Csíksomlyói búcsúnak, s most már tudom, hogy miért szeretne oly sok ember mihamarabb eljutni ide.

Seszták Bence, Nyíregyháza

Eszter versben emlékezik a felejthetetlen élményre:

A csíksomlyói búcsú

Ezelőttokről még csak hallottam róla, hogy Erdélyben szép nagy búcsú volna. Vonattal mennek, nem is akármilyenel, Zarándokvonat a neve, csakis ilyen! Zakatolt a vonat, haladt gyorsan, sebesen, elhaladtunk szép tájakon, völgyesen, hegyesen. Csíksomlyón a búcsúban is jártunk, buzgó imáinkkal soha meg nem álltunk. Zarándokká váltam én is, eljutottunk ide mégis.

Tóth Eszter, Nyíregyháza

Missziós zarándoklat Lengyelországba

A Pápai Missziós Művek (PMM) animátorai és segítői Sebastian atya és Bágya János vezetésével az Irgalmasság évében lengyelországi kegyhelyeket kerestek fel. Élményeikről olvashatunk.

Július 7-én, harmincheten szálltunk autóbuszra és keltünk zarándokútra Czeszochowa, Wadowice, Krakkó és Zakopane felé. Tucatnyi újratervezés és még több benzinkutas megálló után „csöppnyi” késéssel rá is találtunk arra a helyre, ahol álomra hajtottuk fejünket.

Persze az utazás órái sem teltek el eseménytelenül. Induláskor volt névsorolvasás, de az ismerkedést helycserés bemutatkozások is követték. Sebastian atya viccekkel szórakoztatta az utazókat, a pihenőknél pedig tornát vezényelt, végül elmesélte Jasna Góra (Fényes hegy) történetét. Előkerült János idézetes kincses doboza, melyből mindenki kedve szerint választhatott a színek közül, majd elolvashatott néhány rövid sort Fausztina nővér naplójából. Aki úgy érezte, telitalálat volt a kapott üzenet, az a mikrofonon keresztül megoszthatta társaival. Első napunk mottója: „Nemzedékről nemzedékre

megmarad irgalma azokon, akik istenfélők.”

A pénteki napot szentmisével kezdtük a kegytemplom melletti Rozancowa kápolnában. Konrád gitározott, mi énekelünk, imádkoztunk, könyörögtünk szeretteinkért, az otthon maradtokért, a betegekért, a misszióért, hazánkért, egyházunkért. Sebastian atya biztatásának megfelelően igyekeztünk derűt sugározni, s tetteinkkel megmutatni felebarátaink iránti szeretetünket. Megtekintettük a kegyképet, csendben imádkoztunk, majd indultunk a következő úti célunk felé. Napunk mottója: „Krisztusban fel fogok támadni, de előbb élnem kell vele.”

Wadowicében felejthetetlen élményben volt részünk: megnéztük a Szent II. János Pál Pápa Szülőháza Múzeumot. Kedves idegenvezetőnk lengyel szavait egy Magyarországon szolgáló nővér, a Ferences Mária Misszionárius Gosia

nővér fordította. A múzeumban élénk tártult a pápa gyermekkorai, iskolai évei, megismertük családjá történetét, hallottunk kőbányában végzett munkájáról, természetszeretetéről, a színesítés iránti vonzalmáról, iskolatársainak tanulásban nyújtott segítségéről. Megtudtuk, hogy édesanyja halála után édesapja a Szűzanya képére mutatva így szólt hozzá: „Ezentúl Ő a te édesanyád.” Lábunk előtt hevert a merénylő pisztoly, s a pápa által meglátogatott számtalan országból származó földekre is ráléphetünk.

A megható és a kedves humorral fűszerezett történetek harmonikusan illeszkedtek egymáshoz. Örömmel fedeztük fel a szülőház szobáiban a magyar

szemnek nagyon ismerős festményeket: Szűzanya galambokkal, a rozoga hídon átkelő gyermekeket védelmező őrangyal képe. Az utolsó szoba kedves, fából készült mozgó makettjei összefoglalták a szent pápa életét.

Estére Kalvaria Zebrzydowskába – Lengyelország második leghíresebb Mária-kegyhelyére – érkeztünk. Nevezetessége a jeruzsálemi Kálvária mintájára, számos kápolnával gazdagított keresztút. Vacsora után ezt a keresztutat jártuk-imádkoztuk végig, majd részt vettünk az itteni kegykép esti búcsúztatóján: „Mária aludni megy”, s helyét az angyali üdvözlés ábrázoló festmény foglalja el reggelig.

Szombati napunkat Krakkóban töltöttük. Nyolcvan felé közelítő tündéri idegenvezetőnk óriási lelkesedéssel és tudással mutatta meg nekünk a város szépségeit. Énekeltük együtt a Himnusz, majd a Szózatot, ezzel tisztelegve a magyar és a lengyel történelem nagy alakjai előtt. Hallgattunk harsonaszót, néztünk az egyetem belső udvarán órajátékot, s megcsodáltunk sok-sok templomot.

Az Irgalmasság Bazilikájában letérdelhettünk Fausztina nővér eredeti festménye előtt, s részt vettünk egy gyönyörű szentmisén a magyarok kápolnájában. A pápa tiszteletére emelt bazilika fényesen világító mozaikképei is nagy élmény

jelentettek. Magyar csoporttal is találkoztunk, harangjátékot hallgattunk, és szép kilátásban gyönyörködtünk a toronyból.

Utolsó napunk mottója: „Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.” Csodás hegyek között érkeztünk meg Zakopanéba. Utunk során János elmesélte nekünk eljegyzése kalandos történetét, megosztotta velünk sok lelki élményét. A Fatimai Szűzanya Kápolnában mutatta be Sebastian atya a szentmisét. Hálát adtunk az út során kapott kegyelmekért, azért, hogy együtt lehetünk nagy-nagy szeretetben. Gyönyörködtünk a teremtett világ és az emberi kéz által fából alkotott tárgyak szépségében. Hazafelé tartva láttuk a buszból Árva és Zólyom várát, meghallgattuk egymás élményeit, megtapsoltuk a magyar határt.

Nehéz szavakba önteni azt a számtalan kegyelmet, melyeket ezeken a szent helyeken kaptunk. Köszönjük, Jézusunk! Köszönjük Sebastian atyának és Bágya Jánosnak az áldozatos szervező munkát. Köszönjük a huszonegy hónapos Marcsinak, a legifjabb zárándoknak, hogy velünk volt, s mindig jókedvet varázsolt köztünk.

Busai Anna, Rákosszentmihály
és **Busainé Kopó Rita**, Patak
Szent Gyermekség Műve
animátorai

Szent Gyermekség Műve

2016. évi nyári tábora

A Szent Gyermekség Műve missziósai július 31. és augusztus 4. között vették birtokukba a nagykovácsi Teleki-Tisza-kastély cserkészközpont minden négyzetcentiméterét. A közel 130 fiatal az ország számos pontjáról érkezett: Fót, Encs, Nyíregyháza, Pásztó, Rákosszaba, Patak, Szekszárd, Nagybárcánagy, Vecsés és Rákosszentmihály.

A tábornyitó szentmisét a Pápai Missziós Művek vezetője, Sebastian atya mutatta be. A szabadtéri szentmise helyszínét a terepen gyűjtött zöld növényekkel, virágokkal és a missziós rendezvények elengedhetetlen kellékével: az öt földrészt jelképező színes és óriási szentolvasóval tették ünnepélyessé. Kicsik és nagyobbak egyformán örömmel fogadták Kemenes Gábor plébános atya üdvözlő szavait és az ajándékba kapott nagykovácsi templom képeslapjait, nemkülönben a jól ismert gitáros énekeket Keserű Konrád előadásában. Sebastian atya szentbeszédét a teremtet világ megőrzéséről tartotta. Mindenki figyelmesen hallgatta szavait. A világ akkor fog jól működni, ha az ember jó lesz. A Teremtőtől ajándékba kapott Földet óvnunk és őriznünk kell. A gyermekek is sokat tudnak ezért tenni, például az otthoni kiskertekben.

A szentmise alatt Attila atyánál a „lelki tisztogatást” is el lehetett végezni. Missziós szokáshoz híven a felajánlási adományokat: földet, búzát, vizet, kalászt, a kenyeret és bort köszöntő szavak kíséretében vitték az oltárhoz a gyermekek. A szentmise után 12 csoport alakult, és egy-egy szép növénynevet kapott: levendula, kamilla, galagonya, csipkebogyó stb., majd ismerkedős játékok következtek.

A hétfői nap a sportról szólt. Az éjszakai eső után felfrissült zöldben, zavartalan napsütésben zajlottak a versenyek. A görögkatolikus szentmise után, melyet Attila atya mutatott be a helyi templomban, folytatódott a mozgás: foci, lufi durrogatás, tollasozás, csigahúzás, gólyalábazás. Az ügyes kezűek levendula babát, gyurmafigurákat készítettek. Este előadást hallgattunk, utána ritmikus mozgással kísért éneket tanultunk, majd rajzokat készítettünk az irgalmaság testi és lelki cselekedeteiről, Noé történetéhez kapcsolva azokat.

A keddi reggeli szentmisén Sebastian atya tíz fontos mondatos szentbeszédet tartott. Az első így hangzott: „A félelem rossz, mert megakadályozza az ember kibontakozását, a missziósnak bátornak kell lennie.” A szentmise keretében köszöntöttük több társunkat: Emese és Zsolt 18., Ibolya és Péter 1. házassági évfordulóját ünnepelte ezen a napon, két gyermek pedig a születésnapját. A nap programja kirándulás volt a Budakeszi Vadasparkba. Sok-sok érdekességet tudtunk meg a Földünkön élő állatokról. Etettünk és simogattunk özeket, kecskéket, nyulakat, válaszokat kerestünk tömérdek kérdésre, láttunk bemutatót a mosómedvék és az arany-sakál főszereplésével. A táborba visszatérve dinnyével frissítettük magunkat. Önfeledt éneklés és tánc koronázta meg esténket a meleget adó tábortűz és a csillagok fénye mellett.

Szerdán kedves vendég érkezett hozzánk: Székely János püspök atya. Előadását a gyerekekhez intézett kérdésekkel kezdte. „Ki szeret kirándulni? Járt-e már valaki magas hegy tetején? A Kárpátok magaslatáról letekintve éreztem hogy amit az Úristen alkotott, az mind jó. Az ember az egyetlen teremtmény, aki gonosz is tud lenni. Mintha egy tökéletes szimfóniába hamis hang vegyülne: az emberi gonoszság. A Bibliában azt olvassuk, hogy az Isten a világot az emberekre bízta. A 'Hajtsátok uralmatok alá a Földet!' felszólítás viszont nem azt jelenti, hogy mindent megtehetünk mi emberek, hanem azt, hogy gondoskodó, jó pásztorokként kellene bánnunk a ránk bízottakkal. Az Úristen a káoszból, a zűrzavarból egy rendezett világot teremtett, s a Teremtés örvé az embert tette. Ha egy ember erőszakosan él, akkor körülötte minden tönkremegy. Pedig csak az Istentől kapott 'használati utasítást', a Tízparancsolatot kellene betartanunk.

Óvni kell saját életünket is: vigyáznunk kell egészségünkre, lelki tisztaságunkra, törekednünk kell arra, hogy szépen éljünk.” A környezetvédelem fogalmába az ember védelme is beletartozik – hangsúlyozta a püspök atya. Megdöbbentő tény, hogy számos magzat az édesanyja méhében hal meg. Elmesélte egy 18 éves lány történetét, akinek felszínes kapcsolatából született gyermeke, az abortuszról a hittanórán hallottak hatására hozta világra a babát, vállalta egyedül is gondozását. Ma a gyermeke édesapjával, s három gyermekükkel élnek szép családi életet.

Végezetül a szegényekről, s az Afrikában szerzett személyes élményeiről beszélt nekünk. Ámulva hallgattuk egy afrikai hitoktató történetét, aki óriási megpróbáltatásokat legyőzve vált példamutató tanárrá és családapává, közösségének áldozatos szolgálójává. Püspök atya előadását kedves ajándékkal és nagy tapssal köszöntük meg.

A finom ebéd előtt görögkatolikus liturgián vettünk részt a helyi templomban, ahonnan az egyházközség ajándékával, házi készítésű süteményekkel tértünk vissza a táborba. Köszönjük a nagykovácsiak kedvességét! Az estét újra a szabad ég alatt rendezett programmal zárhattuk.

A csütörtöki nap a hálaadásról és a búcsúzásról szólt. A szentmisén Zajácz Noémi és Kedves Benedek nagy örömmel vette át az „Év missziója” vándordíjat, melyet szorgalmas munkájukkal, példamutató viselkedésükkel érdemltek ki. A hálaadás keretében sor került tizenegy új kis missziós fogadalomtételére, akik örömmel vállalták a kis imával, kis áldozattal járó küldetést. A tábor végére sok okos gondolattal gazdagodtunk, melyek segítettek megérteni mottónkat: „Műveljétek és őrizzétek!”, és ezernyi vidám élményt éltünk át közösen. Hála érte az Úrnak!

Busainé Kopó Rita, Patak
a Szent Gyermekség Műve
animátora

A tábor képei a következő oldalon találhatók. ►

Vendégségbe jöttek...

A kárpátaljai ráti Szent Mihály Gyermekotthon családjai 2016. június 17-én a missziós gyermekekkel is találkoztak Fóton.

Mint arról korábbi számainkban már beszámoltunk, a kárpátaljai ráti Szent Mihály Gyermekotthon immáron második éve a Szent Gyermekség Műve missziós projektje, amelynek keretében a három már meglévő családi típusú gyermekotthon további bővítését, a negyedik családház felépülését igyekszünk támogatni kis imával és kis áldozattal.

A gyermekek nyaraltatását a Károlyi István Gyermekközpont szervezte, melynek egyik programja keretében sor került a Szent Gyermekség Műve missziós gyermekeivel való találkozásra, és családjaik vendégül látták a ráti gyermekeket és nevelőszüleit.

A találkozó kezdő programja a fóti Szeplőtelen Fogantatás templom megtekintése volt Bánáti Mimi idegenvezetésével, aki a Károlyi család történetén keresztül mutatta be a templom történetét és a művészeti alkotásokat. A missziós csoport gyermekei ezután előadással és agapéval kedveskedtek a vendégeknek. Csellón Zboroczki Adél játszott, Magyar Orsolya gitározott, mesét mondott Bödi Anna.

A kedves műsor után a felnőttek kölcsönösen bemutatták egymásnak a magyarországi gyermekmisszió, illetve a kárpátaljai gyermekotthonok működését. A gyermekek és a felnőttek is érdeklődve, mély érzésekkel és gondolatokkal hallgatták a nevelőszülők szavait. Sok

szülőt megérintett az a bátorság, hogy a saját gyermekek mellé befogadtak még árva gyermekeket is. A fóti missziósok fogadalmukhoz és mottójukhoz híven lélekben és cselekvő szeretetükben is befogadták a húsz ráti vendéget, akikért sokat imádkoztak korábban ismeretlenül, majd a találkozás után már személyesen is.

Missziósaink a találkozás előtt pár héttel választottak egy-egy nevet, akiért imádkoztak minden nap, és akiknek saját kezűleg készített ajándékokkal kedveskedtek a találkozáskor. Az esemény a missziós szülők által készített finomságok elfogyasztásával és kötetlen beszélgetéssel folytatódott. Az evés-ivás után még egy-két szeretett egyházi gitáros dal is felhangzott, mely tovább mélyítette a pillanat meghittségét.

Az eltelt két év során most először találkoztak a missziós projekt résztvevői, rövid időre ugyan, de annál emlékezetesebb baráti perceket töltve Isten szeretetében. Mindannyiunknak meghatározó élmény maradt ez a délután, új barátokkal, érdekes életutakkal és tapasztalatokkal lettünk gazdagabbak.

Bágya János
SZGYM koordinátor

Sajátos módon, de Nyíregyházán is szeretettel gondoltak a kárpátaljai gyermekekre. Éva néni, csoportunk animátora javaslatára a missziós csa-

patunk kókuszgolyót készített. Miután beszereztük a hozzávalókat, mi lányok összegyűltünk az ebédlőben, és a konyhas néni segítségével elkészítettük a tésztát. Formáztuk, majd beforgattuk kókuszreszelékbe vagy tortadarába. Jókedvűen készítettük a sok finomságot, mert tudtuk, hogy jó célt szolgálunk vele. Másnap a fiúk vették ki a részüket a mókából. Az aulában lehetett megszerezni tőlük a különlegesen finom eledelt. Nagy sikerünk volt vele, hamar kiürültek a tálcák, és ezzel egy időben megteltek a perselyek. Jó misszióshoz híven az összegyűlt adományt a kárpátaljai gyermekek megsegítésére szánjuk. Reméljük, olyan örömmel fogadják majd, mint amilyen szeretettel mi küldjük.

Klepács Klementina
az SZGYM görög katolikus csoportjának tagja, Nyíregyháza

2017. évi Szent Gyermekség Műve projekt Pakisztánban

A két évre meghosszabbított kárpátaljai Szent Mihály Gyermekotthont támogató projektünk a 2016. év végével lezárul. A következő évben ismét egy távoli nemzet gyermekeit segítjük kis imával és kis áldozattal.

2017-ben a pakisztáni Pápai Missziós Művekkel közösen éljük meg a segítő testvéri szeretetet.

Pakisztán mohamedán vallású ország, a keresztények az ország lakosságának kevesebb mint 3 százalékát teszik ki. A muzulmán diszkriminációs törvények igazi kihívássá tették az életet Pakisztánban. Jó nevelést kapni, jó munkát találni, egyenlőnek lenni a törvény előtt - nehezen elérhető keresztény ember számára.

Pakisztánban az emberek többsége írástudatlan és munkanélküli. Akiknek van munkájuk, főleg mezőgazdaságban vagy házi cselédként dolgoznak. Az emberek többségének nincs saját lakása és csak napibért kap. A gyermekek általában az utcán élnek, és oktatás hiányában tégláégető kemencénél dolgoznak. A szülők sokszor a mindennapi betevő falatot sem tudják biztosítani, így gyermekek taníttatását sem.

A tudatlanság és a nyomor kilátástalan helyzetbe hozza a gyermekeket, különösen a lányokat, akiknek emberi jogaik mellett női méltóságuk is sérül. Egy keresztény fiatal lány megbecsülése tovább csökkenhet a vallási diszkrimináció miatt is. Taníttatás hiányában a lányok több mint fele még kiszolgáltatottabbá válik. Pakisztáni püspökök és az Igazságosság és Béke Pápai Tanácsa megállapították, hogy évente 700 keresztény lányt és nőt rabolnak el. A keresztények lakta területeken több templomot és iskolát felrobbantottak, fiatalok ezreit megölték. A keresztények megfélemlítése céljából élve égették el a fiatal Sajjadot és várandós feleségét, Shamát.

A pakisztáni és a magyarországi Pápai Missziós Művek igazgatói, dolgozói és önkéntesei a fent említett helyzetet meg-

ismerve azt tervezik, hogy segítenek a gyermekeknek abban, hogy iskolába járhasanak, és a gyengébb gyermekek is felzárkózhassanak. A szülők motiválása is szempont.

Waseem Walter atya, a pakisztáni Pápai Missziós Művek nemzeti igazgatója ezt mondta nekünk: „Száz körüli nagyon tehetséges, 7 és 13 év közötti árva gyermekünk van három egyházmegyéből: Faisalabad, Hyderabad, Karachi, akiknek szükségük van az éles felfogás, a kreatív gondolkodás, a tudatos cselekvés és reagálás, az előrelátás és elemzés, a kísérletezés és felfedezés képességeinek megtanulására, fejlesztésére.

Ennek érdekében szeretnénk, hogy a gyermekek iskolába járjanak, könyveket, táskát, egyenruhát, napi egyszeri étkezést és orvosi ellátást kapjanak. Harminchat fogyatékkal élő gyermeket is tervezünk oktatni. Két nyugdíjas tanár segít majd nekünk, valamint további két tanárt alkalmazunk a sérült gyerekek mellé. Reméljük, hogy ez a projekt sok gyermeknek lesz hasznára, és tudatosul bennük a tanulás fontossága. Szükségünk van az önök támogatására és segítségére, hogy beindíthassuk ezt a projektet, hogy az ifjúságot kivezzük a kilátástalan, kiszolgáltatott helyzetéből, a drogok világából, és segíthessünk nekik új életet kezdeni Jézus Krisztus tanításának megfelelően. Mi hisszük, hogy csak Jézus Krisztus a gyógyulás!”

Fordította: Szabó Bernadett
Szerkesztette: Bágya János
a PMM munkatársai

Krisztus szeretetének lakóhelye

Egyedül a Krisztus iránti erős és önfeláldozó szeretet tudja motiválni és megerősíteni a leendő papokat apostoli hivatásukban; ezért az indiai szemináriumnak már a neve is megmutatja az intézmény célját és hogy mit képvisel. Az intézmény a római Urbaniana Egyetemhez 1997-ben csatlakozott.

A szeminárium hivatalos neve: „Khrist Premalaya: M.P. Regional Seminary”, vagyis „Krisztus szeretetének lakóhelye – Regionális Teológia” (KPRT). 1982 júliusában kezdte meg működését Bhopalban, majd egy évvel később áthelyezték Ashta városába. Elismertsége növekedett és bőséges termést hozott. Ma a KPRT-t büszkén mondhatja Alma Mater-ének több mint 548 pap, akiket itt képeztek, ösztönöztek, tanítottak és formáltak Jézus, a Jó Pásztor példájára. Ők most India különböző részeiben dolgoznak, fontos és felelősségteljes beosztásokban.

Ez az intézmény komoly kutatások, elemzések, erőfeszítések eredménye, melynek célja olyan hatékony képzési program volt, amely a legjobban megfelel a Madhya Pradesh (M.P.) és Chattisgarh államok körülményeinek. Ennek az úttörő intézménynek az a célkitűzése, hogy a fiatal szeminaristákat olyan emberekké nevelje, akik mély lelkeséggel rendelkeznek; érzelmileg egészségesek, intellektuálisan felkészültek, szociálisan érzékenyek, és elkötelezettek az egész társadalom fejlődése és átalakulása mellett.

A szeminárium vezetését kezdetben a szíriai karmelitákra bízták. Ők tíz évig szolgálták ezt az intézményt. Utánuk 1993-tól 2008. augusztus 9-ig pallottinus atyák vezették a szemináriumot, s provinciájuk létszámihiánya miatt vonultak vissza. Ezután a régió püspökei az Isteni Ige Társaságát kérték fel, hogy vállalják a jövő papjainak képzését.

A Khrist Premalaya Szeminárium célja az, hogy a jövő papjait képessé tegye arra, hogy el tudják vinni Jézus Krisztus Örömhírét egy olyan társadalomnak, amely túlnyomórészt más vallású emberekből áll, valamint hogy a szegényeknek, írástudatlanoknak és a társadalom szélére szorultaknak keresztény szolgálatot nyújtsanak. A mindennekeltő való szolidaritás a szegényekkel, a helyi nyelvekben való jártasság és az inkulturáció az a hármas célkitűzés, amihez a képzési program igazodik. Cselekvés – reagálás – cselekvés: ez a formáció módszere, amit a jelöltek képzésében használnak.

Khrist Premalaya Theologate vidéki környezetben van. A társadalmilag elmaradott, kirekesztett kasztbeliek és őslakos törzsek alkotják Madhya Pradesh népességének nagy részét. A szegények helyzetét és állapotát, helyzetük közvetlen ismeretét nem lehet megérteni vagy megtanulni teológiai vitákból, előadásokból vagy tankönyvekből. Itt a szemináriumi egyszerű életmód, messze a városi komforttól és jóléttől, a diákok folyamatos szembesülése az őket körülvevő társadalommal - mindez a szeminaristáknak első kézből való tapasztalatot ad. Kapcsolatba kerülnek a vidéki falvak lakóinak nyers valóságával. A szeminárium szeretetteljes,

szabad, kölcsönös bizalommal teli és imádságos atmoszférája olyan, mint a „Gurukul” (hagyományos remetelak, a guru háza).

A KPRT-ben nem csak Madhya Pradeshből és Chattisgarhból vannak diákok, hanem más észak- és közép-indiai egyházmegegyéből és kongregációkból is.

Idén 59 diákkal indultunk, akik 14 egyházmegyéből érkeztek. Öt állandó professzorunk és mintegy 40 vendégprofesszorunk van – tájékoztat a rektor atya. Diákjaink minden héten rendszeresen meglátogatják a szomszédos falvakat, és hosszabb időt – október és november – töltenek a falvakban. Barátságokat kötnek más vallású emberekkel, támogatják a fiatalokat tanulmányaikban és beszélgetnek a falubeliekkel.

A Vallásközi Béke Bizottság folyamatosan rendez gyűléseket fesztiválok alkalmával, hogy összehozza a különböző vallású embereket. Ezek a gyűlések nagymértékben elősegítik a népek közötti egyetértést és jóindulatot.

A KPRT jellemző tulajdonságai:

- Vidék-központúság
- Egyszerű életstílus
- Falusi életforma
- Nem-keresztény környezet
- Szoros kapcsolattartás a környező falvakkal a pénteki látogatások és a „cselekvés-reagálás-cselekvés” programok során
- Társadalmi munka elméletben és gyakorlatban – mint lényeges része a tantervnek
- Rendszeres hindi órák a nyelvi jártasság és a lelkipásztori

szókincs elsajátítása érdekében

- A Vallásközi Fórum élénkítése és vezetése Ashta városában; a KPRT ennek a bizottságnak a gerince
- Csoport-élet és moderátori rendszer, a diákok személyes kísérése céljából
- A diákok a szabadság légkörében nevelkednek, ami felelősségtudattal és kötelességtudattal jár; felelősséggel tartoznak a ház rendben tartásáért a személyzet irányításával
- A diakónusi szolgálat mindenkinek a saját egyházmegyéjében történik a 4. év második felében.

Megragadjuk az alkalmat, hogy köszönetet mondjunk minden jótévőnknek, akik nagylelkűen és szeretettel hozzájárultak fenntartási költségeinkhez és jólétünkhöz. Hálával emlíjtük meg a magyarországi Pápai Missziós Műveket és igazgatóját, jótévi segítsége révén lehetővé tette az auditoriumunk tetőzetének javítását. Rendkívül nagylelkű és önzetlen szívesség volt, amit nekünk nyújtottak, és örökre hálásak leszünk azoknak, akik fillérjeiket is hozzáadták, hogy sürgős szükségünkben segítsenek. Isten áldja meg őket! Minden nap megemlékezünk róluk imáinkban, különösen a szentmisékben. A jó Isten továbbra is áldja meg őket bőségesen mindazért, amit számunkra jelentenek! Járjunk együtt az Úrral, hogy a kihívásokkal szembenézzünk, tiszta éleslátással, jellemerősséggel, eltökéltséggel, mély lelkeséggel és valódi elkötelezettséggel.

Fr. Thomas Peringalloor SVD
rektor

Szentlélek Szeminárium Pápua Új-Guineában

A Szentlélek Szemináriumot a Katolikus Egyház alapította 1963-ban Pápua Új-Guineában azzal a céllal, hogy kiképezze és felkészítse a leendő papokat az ország egyházmegyéinek lelki vezetőivé.

A szeminárium Kap-ban kezdte meg működését, Madang főegyházmegyé-
ben, majd 1968-ban átköltözött mai helyére, Bomanaba, amely a Port Moresby főegyházmegyéjébe tartozik. Az épületek többségét 1967-ben építették, és ugyanakkor szerezték be a technikai eszközök legnagyobb részét is.

Lazarista szerzetesként kineveztek a szeminárium rektorává 2014 januárjában. Rájöttem, hogy a rektornak két dologról kell gondoskodnia: arról, ami szükséges és arról, ami fontos. Az első az, hogy a seminaristákkal együtt legyünk a képzésük egész ideje alatt és bátorítsuk őket, hogy növekedjenek emberi, lelki, intellektuális és lelkipásztori életünk példája által.

A második az, hogy megszervezzük a kellő anyagi támogatást és fejlesszük a szeminárium infrastruktúráját: épületek, szobák felújítása és korszerűsítése, autók, bútorok, szerszámok stb. cseréje, mert általában nem volt karbantartás a kezdetek óta. Miután írtunk egy kérelmet, kaptunk támogatást erre a célra a Szent Péter Apostol Művétől különböző országokból és nemrég, a magyaror-

szági Pápai Missziós Művektől is. Kapunk és továbbra is kapunk támogatást az aacheni és a müncheni Pápai Missziós Művektől, a „Segítség a szükségben szenvedő egyháznak” nevű szervezettől, a varsói Ad Gentes-től és magánszemélyektől is.

Ezeknek a támogatásoknak köszönhetően korszerűsítettük a diákok konyháját és ebédlőjét, a mosdó blokkokat, a személyzet házát és a látogatók szobáit. A munkálatok magukban foglalják a faszerkezetek megjavítását, a tetők kijavítását, a belső és külső festést, és a csempeburkolatok/tetőcserepek kicserélését. Sürgős beavatkozásra volt szükség.

Ebben az évben kicseréltük a konyha, a mosoda és az iroda technikai felszerelését és az áramfejlesztőt is. Jelenleg félúton vagyunk a seminaristák hálótérmeinek és szobáinak javítása terén. A következő hetekben tervezzük, hogy a templomot felújítjuk, a legsürgősebb a lyukas tető megjavítása.

Ebben az évben 43 seminaristánk van 14 egyházmegyből, legtöbbjük teológiai tanulmányaik utolsó évét végzi. Három

munkatársunk van: Fr. Andrew Bili Rosi, az egyházi igazgató Bougainville egyházmegyéből; Fr. Lawrence Arockiaraj rektorhelyettes, és jómagam Fr. Jacek Tendej CM, rektor. Hat kisegítő munkatársunk van: szakácsok, mosodai dolgozó, takarítónő és két ügyes ezermester.

A képzési program a következőképpen zajlik: minden nap szentmise szentbeszéddel; imádságok: breviárium, meditáció, rózsafüzér, keresztút; az Oltáriszentség imádása; heti konferenciák, havi rekollekciós napok, közösségi találkozók, személyes beszélgetések a seminaristákkal, piknikek, napi közös étkezések, liturgikus próbák stb. Hétfőtől péntekig seminaristáink a szomszédban levő Katolikus Teológiai Egyetemre járnak, ahol elméleti képzésben vesznek részt.

A missziós országban minden tevékenységünk csak úgy lehetséges, hogy anyagi segítséget kapunk a világ katolikus híveitől. Ezúton szeretném kifejezni őszinte és mély nagyrabecsülésemet és hálámat anyagi támogatásotokért. Nagyon köszönöm, és a jó Istenünk viszonozza nektek ezt, és áldjon meg benneteket minden nap!

Fr. Jacek Tendej CM,
a Szentlélek Szeminárium rektora,
Bomana

REJTVÉNY

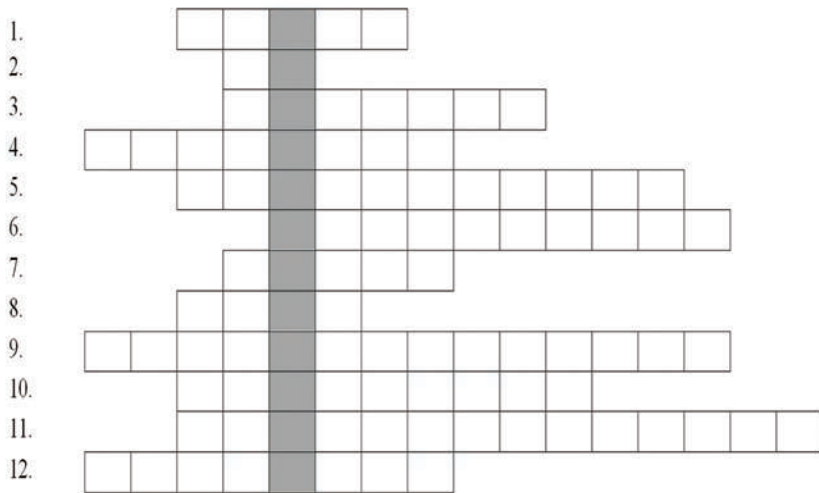
Fejtsd meg a rejtvényt és küldd el nekünk! A helyes megfejtők között missziós ajándécsomagot sorsolunk ki.

Címünk: 1223 Budapest, Jókai Mór u. 14., e-mail: pmmmisszio@gmail.com

Beküldési határidő: 2016. december 31.

A helyes megfejtők megtudhatják, hogy Isten mikor kéri számon rajtunk a cselekedeteinket, azt, hogy mikor és kivel voltunk irgalmasok (Mt 25,31-46).

1. Júdás az apostol
2. Ennyi sebe volt Krisztusnak
3. A szenvedés helye
4. Istennek az a tulajdonsága, amellyel megbocsátja bűneinket
5. Jézust értünk keresztre
6. A Biblia egyik fő része
7. Bibliai hegy
8. A vámosból lett evangélista
9. A feltámadt Krisztust jelképezi
10. Ez lesz majd, ha Jézus újra eljön
11. Jézus ez alapján ítél majd meg minket
12. A népek apostola

Előző rejtvényünk megfejtése:

VÉGTELEN SZERETET

Az alábbi szerencsés helyes megfejtők missziós füzetcsomagot nyertek:

Mustó Sára (Mátraverebély)

Vadas testvérek (Budapest)

Juhász Kati (Budapest)

Lap apostolokat keresünk!

Magazinunk terjesztéséhez szeretettel várjuk nagylelkű adományozóink és támogatóink jelentkezését. Fontosnak tartjuk, hogy a magazin missziós lelkülete, a világmisszió hírei eljussanak mindazokhoz, akik szívesen olvasnák a jövőben kiadványunkat. Jelentkezésüket az alábbi elérhetőségeken várjuk:

P. Benvin Sebastian SVD

• pmmmisszio@gmail.com

• Pápai Missziós Művek

1223 Budapest,

Jókai Mór u. 14.

Cikkeinkről bővebben olvashatnak a <http://papaimisszio.hu> weboldalunkon.

Kövessen minket a Facebookon is!

90. MISSZIÓS VILÁGNAP

2016. október 16.

**„Engedjük,
hogy a lélek vezessen!”**

Szent II. János Pál pápa

„Mint missziós tanítványok lépünk ki,
állítsuk tehetségünket, kreativitásunkat,
bölcsségünket és tapasztalatunkat az
evangélium hirdetésének szolgálatába.”

Ferenc pápa

